

DIARI DE SESSIONS DE LA **COMISSIÓ D'HISENDA I PRESSUPOSTS** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 351-1992

Fq.Con.núm. 33/27

V legislatura

Any 2003

Núm. 70

Presidència
de l'Honorable Sr. Antoni Marí i Calbet

Sessió celebrada dia 4 de març del 2003

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

COMPAREIXENÇA RGE núm. 3521/02, sol·licitada per quatre diputats membres de la Comissió d'Hisenda i Pressuposts, pertanyents al Grup Parlamentari Popular, de l'Hble. Sr. Conseller de Presidència, per tal d'informar sobre la distribució i la situació actual de l'anomenat Fons de Cooperació Municipal.

1586

EL SR. PRESIDENT:

Bona tarda. Comença la sessió d'avui i en primer lloc jo deman si hi ha substitucions.

LA SRA. CAPÓ I ABRINES:

Sí, president. Margarita Capó substitueix Manuel Jaén Palacios.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Maria Antònia Vadell substitueix Bosco Gomila.

EL SR. ROTGER I LLABRÉS:

Pere Rotger, Antoni Llamas.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies.

Compareixença RGE núm. 3521/02, sol·licitada per quatre diputats membres de la Comissió d'Hisenda i Pressuposts, pertanyents al Grup Parlamentari Popular, de l'Hble. Sr. Conseller de Presidència, per tal d'informar sobre la distribució i situació actual de l'anomenat Fons de Cooperació Municipal.

Passam, idò, al primer punt de l'ordre del dia d'avui, relatiu a la compareixença RGE núm. 3521/02, presentada per quatre diputats membres de la Comissió d'Hisenda i Pressuposts adscrits al Grup Parlamentari Popular, mitjançant la qual sol·liciten la compareixença del conseller de Presidència per tal d'informar sobre la distribució i situació actual de l'anomenat fons de cooperació municipal.

Té la paraula el Sr. Antoni Garcías per fer una exposició oral del tema. Té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER DE PRESIDÈNCIA (Antoni Garcías i Coll):

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, comparesc avui davant la Comissió d'Hisenda i Pressuposts a sol·licitud del Grup Parlamentari Popular, per tal d'informar sobre la distribució i situació actual del fons de cooperació municipal. Però abans de tot voldria explicar quin és el punt de partida, l'argument que sustenta la voluntat de l'Executiu, ferma i decidida, d'aplicar i mantenir aquest fons.

Encara que les comunitats autònomes no estam obligades per llei, encara que aquesta obligació correspon a l'Estat, des del Govern de les Illes Balears volem col·laborar en la materialització de l'autonomia financera dels distints municipis, en la solidaritat interterritorial i en la suficiència dels recursos de les hisendes locals, i ho volem fer mentre l'Estat no aporti solucions definitives al problema de finançament local, perquè el fet que cap llei no ens obligui no significa que no tornem sords i cecs davant els problemes dels municipis.

Els municipis, per ser les administracions més properes al ciutadà, assumeixen la gestió d'una sèrie de competències que els ocasionen unes despeses que en ocasions no poden cobrir amb els ingressos propis, és a dir, els municipis petits i mitjans tenen unes despeses fixes, a vegades dependents i a voltes independents del nombre d'habitants, que els impostos locals no aconsegueixen cobrir. Necessitam, per tant, fons de finançament amb els quals per una banda evitar l'endeutament, i per l'altra continuar fent inversions en benefici dels municipis.

Inspirat en aquests principis, el Govern va obrir una partida pressupostària l'exercici del 2002 per dotar el fons de cooperació municipal. El mes de novembre del 2002 el Govern va aprovar un decret mitjançant el qual es fixaven els criteris i procediments per a la distribució d'aquest fons. Es tracta, com tots vostès saben, del primer exercici pressupostari que compta amb una partida destinada al fons de cooperació, una partida dotada amb més de 6 milions d'euros. La finalitat que se cerca amb aquesta inversió és la de millorar la situació econòmica dels municipis de les Illes Balears i contribuir a la realització interna del principi de solidaritat. El Govern de les Illes Balears creu i aposta decididament per aquesta iniciativa, i així ho demostra la reserva de crèdit realitzada. Però el Govern vol que la finalitat última d'aquests doblers sigui decisió dels mateixos municipis; volem respectar al màxim, com no pot ser d'altra manera, el principi d'autonomia municipal.

Mostra d'aquesta determinació és el fet que tots els fons siguin de lliure disposició per als ajuntaments, és a dir, la dotació del fons crea la consideració de transferència no condicionada ni finalista, i correspon a cada ajuntament decidir-ne l'aplicació concreta.

Quant a criteris de distribució de l'import global del fons de cooperació, s'han fixat per a l'any 2002 els següents paràmetres: l'1,8%, 108.182,18 euros s'ha d'abonar a les federacions d'entitats locals de les Illes Balears que estiguin adherides a la Federació espanyola de municipis i províncies; el 12,5%, 751.265,13 euros, s'ha d'abonar al municipi de Palma mentre no s'hagi aprovat la llei de capitalitat corresponent. El gruix del fons, el 85,7%, 5.150.674 euros, s'ha de distribuir entre la resta de municipis d'acord amb els criteris següents: Primer, de població; aquest criteri afecta el 50% dels 5,1 milions d'euros esmentats. Per aplicar-lo es tenen en compte les dades de població de dret subministrades per l'Institut Nacional d'Estadística el 2001. Segon, de solidaritat, amb el 44,6% repartit a parts iguals entre tots els municipis. Tercer, la insularitat, amb el 5%; es considera insularitat la pertinença dels municipis de les Illes on no radica la capital de la comunitat autònoma de les Illes Balears. I quart, la doble insularitat, el 0,4%; aquesta variable només és d'aplicació a l'illa de Formentera.

La distribució per aquests criteris es fa de forma directa, proporcional pel que fa a la població i de forma igualitària per a la resta de criteris. Tots els paràmetres esmentats es varen presentar davant la ponència parlamentària encarregada d'estudiar la creació, la participació, el funcionament i la distribució del fons.

Per què aquests paràmetres i no altres? En primer lloc el Govern, a través de la Conselleria d'Hisenda, va estudiar les característiques d'altres fons de cooperació existents, com els de Catalunya, Extremadura i Canàries. També es varen realitzar simulacions per veure com variava la dotació segons s'introduïen més o menys variants. Així doncs es va partir de la base que era necessària una distribució que fos, per una banda, senzilla i que, a més, donàs satisfacció al principi de solidaritat. Per tant, i en nom de la senzilla que se cercava, els paràmetres triats foren només quatre davant dels vuit de Canàries.

Dins d'aquests quatre criteris el de la població és un dels més importants, ja que a més població més despesa; per això es decidí que el 50% correspongués a la població i es repartís de forma proporcional a aquesta. Però no només podem tenir en compte aquesta variant, ja que els ajuntaments petits haguessin sortit molt perjudicats; per tant es varen introduir per al repartiment de l'altre 44% els criteris de solidaritat, insularitat i doble insularitat amb una distribució igualitària. Així es primaven en aquest cas les localitats petites, ja que reben la mateixa quantitat que les més poblades independentment de la seva mida, és a dir, finalment els corresponen més recursos per menys població. Les simulacions realitzades per Hisenda demostraren que amb aquests quatre paràmetres es garantia el principi de solidaritat de forma molt similar a si s'aplicassin més criteris com en el cas de Canàries. L'avantatge del nostre sistema radica en el fet que, tot garantint la solidaritat, l'aplicació resulta molt més senzilla.

Respecte a la dotació del 12,5 del fons a Palma, es tracta d'una mesura testimonial i provisional a l'espera que s'aprovi la corresponent llei de capitalitat. En aquest cas ens va parèixer oportú l'exemple del fons de cooperació català, que atorga el mateix percentatge a Barcelona. Hem de tenir en compte que amb la població que té Palma, si es participés del repartiment proporcional al nombre d'habitants, se'n duria més del 60% del fons i deixaria sense recursos els municipis petits i mitjans.

No obstant tot el que he explicat fins ara, no podem oblidar que aquest decret aprovat pel Govern és una mesura provisional, a l'espera que es pugui redactar, segons les instruccions i els acords a què arribi la ponència parlamentària creada per a aquest objectiu, un projecte de llei sobre el fons de cooperació.

Com tots vostès recordaran, el febrer de l'any 2000 el Parlament de les Illes Balears acordà crear una ponència en el si de la Comissió d'Assumptes Institucionals i Generals per tal d'estudiar la creació, la participació, el funcionament i la distribució d'un fons de cooperació municipal per part de les institucions de la comunitat autònoma. Un cop finalitzats els treballs de la ponència, segons la resolució del Parlament el Govern de les Illes Balears havia d'elaborar, en base al dictamen admès, un projecte de llei de fons de cooperació municipal, i havia de preveure la seva dotació econòmica en els pressupostos per a l'exercici l'any 2001. Malauradament la ponència no ha arribat fins ara a un acord sobre aquest tema; així ho posava de manifest una comunicació formal del president del Parlament remesa el novembre de l'any 2002, en

què es notificava que l'esmentada ponència creada a la Comissió d'Assumptes Institucionals i Generals no havia arribat a cap tipus d'acord en l'elaboració de l'estudi encarregat. Igualment la comunicació formal continuava amb la petició al Govern perquè, una vegada coneguda la situació, amb caràcter excepcional i pel que fa a l'exercici 2002, desenvolupés el fons de cooperació municipal mitjançant l'adopció d'un acord del Consell de Govern. També es comunicaven al Govern les posicions que els distints grups parlamentaris mantenien de cara a l'elaboració del referit estudi. Així el Govern va estudiar tota la documentació remesa pel Parlament i, en base a aquesta, va dissenyar els criteris de repartiment.

I així arribam finalment al 29 de novembre del 2002, dia en què es va adoptar l'acord del Consell de Govern pel qual s'aproven els criteris i procediments per a la distribució del fons de cooperació municipal per a l'exercici 2002. Es va tractar, tal i com es digué llavors, d'un acord excepcional, fruit de la necessitat de poder destinar als municipis la partida oberta als pressupostos del 2002 de més de 6 milions d'euros. Per tant, els criteris i els procediments de repartiment s'establiren per a l'exercici de l'any 2002 amb la previsió i l'esperança que la ponència parlamentària arribi efectivament a un acord i es pugui redactar un projecte de llei amb perspectives de continuïtat en el temps.

Per tant, comparesc avui davant aquesta comissió amb la tranquil·litat que dona el treball realitzat, els deures fets, i amb l'esperança que la propera compareixença sobre aquest tema serà per explicar com s'ha redactat el projecte de llei i com s'han seguit les indicacions de l'estudi adoptat per la ponència parlamentària. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller, per les seves explicacions, i abans de passar al torn següent de l'ordre del dia deman si hi ha algun portaveu que vulgui fer algun recés o si podem continuar. Es pot continuar el debat? Gràcies.

Aleshores entrarem en el torn de preguntes i observacions amb la intervenció dels diferents grups parlamentaris que així ho demanin. Començarem pel Grup Parlamentari Popular, que és el grup que ha demanat aquesta compareixença. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula el Sr. Pere Rotger per formular les preguntes o observacions que cregui convenientes.

EL SR. ROTGER I LLABRÉS:

Moltes gràcies, Sr. President. En primer lloc vull agrair al nostre conseller, el Sr. Antoni Garcias, que hagi tingut la gentilesa d'aquesta compareixença. Per començar vull començar amb paraules d'agraïment perquè, efectivament, no hi ha cap llei que obligui el Govern de les Illes Balears a dotar una partida per al fons de cooperació, i per tant vull aplaudir aquesta iniciativa que estic ben segur que tots els municipis de les Illes Balears agraeixen.

Dit això també he de retreure que ha estat una llàstima que hagi acabat o que estigui acabant aquesta legislatura i que, per manca de consens amb el pacte de progrés, no hagin pogut dur aquest projecte de llei que tots desitjàvem, i aclarir un poquet més com i de quina manera s'ha de fer aquest repartiment.

Jo vull recordar que el Grup del Partit Popular, el grup parlamentari, va fer, precisament el passat 27 de novembre del 2002, dues propostes per mirar si entre tots podríem arribar a un consens en els criteris que en principi ens agradarien de cara al futur.

En primer lloc, en el que fa referència a les dues federacions, o federació i associació de municipis, la FELIB i AMIB, nosaltres demanàvem que dins la proposta número 6 d'aquests criteris que molt bé ha explicat el nostre conseller, que se suprimís l'expressió "que estiguin adherides a la Federació espanyola de municipis i províncies". Per què tot això? Perquè nosaltres entenem que en aquest cas en tenim dues, una federació i una associació, en aquest cas AMIB està exclosa d'aquest repartiment del fons de cooperació, i nosaltres creim que això és una discriminació. En primer lloc un govern com el nostre, un govern sobirà, autonomista cent per cent, que sigui un criteri, que exigeixi que estigui adherit a la Federació espanyola, vaja, consideram que és exagerat i fora de lloc. Jo crec que no s'escapa a ningú que AMIB representa més del 50% de la població de les Illes Balears, i per tant només basta recordar que hi hagi el municipi de Palma perquè ja la balança s'inclini cap a aquesta associació, i a nosaltres ens agradaria, sense entrar en polèmiques, tots sabem la situació política de cada una d'elles, però en definitiva totes dues estan per representar municipis i defensar els interessos municipals i, òbviament, també dels ciutadans, i m'agradaria que un fons de cooperació tengués en compte aquesta situació i, per tant, que aquests fons que es destinen, pareix, únicament a una d'elles, que es reparteixin entre les dues o d'una manera proporcional. Això és un tema que deixam damunt la taula i que m'agradaria que tant el conseller com la resta de grups el tenguessin en compte, i si el dia de demà aconseguim una cosa que potser seria desitjable, que hi hagués només una sola federació, que jo crec que és el més idoni, però a vegades en política vostès saben les coses que passen, idè ja no tendríem -diguéssim- aquestes diferències que avui tenim.

L'altre tema que a nosaltres també ens preocupa és que l'Ajuntament de Palma, que aquí la nostra segona proposta no es menciona però està a les clares, quan deim que el Grup Parlamentari Popular proposa que el percentatge de repartiment per habitant no pot entrar en discriminació entre els diferents municipis de les Illes Balears. Bé, aquí per anar clars i per no enganar-nos, es tracta del fet que a nosaltres ens agradaria que l'Ajuntament de Palma entràs en els mateixos criteris, però com molt bé ha dit el Sr. Conseller, si ho féssim talment se'm duria el 60%, en això tampoc no hi podem estar d'acord, però sí que podríem anar a cercar una tercera fórmula; aquesta fórmula és que posàssim un màxim que se'n pugui dur un municipi, per exemple, en lloc de parlar d'aquest 12,5, que jo ara m'he assabentat que es va cercar aquesta fórmula mirant l'Ajuntament de Barcelona, idè jo crec que aquí podríem ser un poquet més imaginatius i entre tots, amb un consens i a mes

potser ens podríem acostar a Esquerra Unida, que també és una altra formació política que en aquest tema està en desacord amb els membres del pacte, es tractaria que Palma entràs com la resta de municipis, que no hi hagués discriminació, i òbviament entre tots arribar a un consens fins a on pot arribar, una quantitat ics, a fi i efecte que no desvirtués aquest fons de cooperació, que jo sempre he dit el mateix, i el Partit Popular defensa, i és que si a qualcú també hem de beneficiar són els municipis més petits, però també es tracta que puguem anar a cercar una fórmula que puguem consensuar entre tots.

Per altra banda jo vull tornar a recordar aquí que record unes declaracions que va fer la presidenta de la FELIB, la Sra. Nájera, que deia que havien arribat a un acord amb el Govern per a una xifra de 2.000 milions de pessetes. Això ha sortit a la nostra hemeroteca i li vull a tornar recordar, Sr. Conseller, que ben contents estam que hagin començat a donar passes en aquest sentit, cosa que mai no s'havia fet, que quedi ben clar. Però sí, es va crear una certa expectativa de 2.000 milions, i després d'aquests 2.000 milions hem vist que han estat 1.000. Bé, en aquest tema a mi m'agradaria que vostè ens pogués donar una contestació, i per altra banda m'agradaria saber si s'han començat a distribuir aquests fons en els diferents municipis, si encara els doblers són a la Conselleria d'Hisenda o si, en canvi, els diferents municipis ja poden comptar amb ells.

Per altra banda vostè m'ha parlat de deures fets. Deures fets per al 2002 sí, perquè allò que ens interessava a tots els grups parlamentaris era que no es perdessin aquests 1.000 milions, però els deures no estan fets; els deures estaran fets quan hi hagi el projecte de llei definitivament, i per això jo li deman quan pensen vostès posar en marxa la ponència a fi i efecte d'anar avançant en aquesta llei.

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. Sr. Conseller, per contestar té vostè la paraula. Ah!, ho vol fer tot junt? D'acord. Pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Ecologista té la paraula el diputat Sr. Miquel Ramon.

EL SR. RAMON I JUAN:

Moltes gràcies, Sr. President. Començaré agraint la presència del conseller de Presidència en aquesta comissió i felicitar-lo perquè ja ha començat, ja és alguna cosa, s'ha començat ja aquest fons de cooperació municipal, que fins ara no hi era, evidentment des d'una actuació de govern perquè no hi ha hagut el consens parlamentari suficient com perquè s'arribàs a un acord a la ponència que hi havia en aquest parlament, i és una qüestió, en fi, com a grup, que ha tengut una posició prou clara i diferenciada d'altres grups.

Jo crec que serà complicat arribar, encara que és un objectiu irrenunciable, però serà complicat arribar a un consens entre tots, perquè tal vegada partim d'una sèrie de problemes, jo crec que no ho ha dit el conseller; un problema és la manca de

finançament suficient que tenen els ajuntaments actualment tal com està distribuïda la despesa pública en el nostre país i tal com està la legislació estatal, i jo crec que hi ha un problema afegit que no se sol dir, però que jo pens que tampoc no s'ha d'amagar, que és que segurament sobren municipis, que hi ha municipis que per la seva població i per les seves dimensions tal vegada és molt difícil que alguna vegada tinguin recursos suficients per dur a terme les actuacions que els seus ciutadans necessiten. O sia, partim d'una doble situació complicada: la manca de finançament suficient per part de l'Estat i, ja dic, jo crec que els termes municipals i el nombre de municipis segurament es podrien ajustar de tal manera que els municipis que existissin tinguessin més viabilitat en el seu conjunt.

El nostre grup pensa que la proposta que s'ha fet és interessant, però té alguns problemes evidents. El problema més clar és el tema de Palma, que de manera provisional se li adjudica aquest 12,5%, però potser aquesta provisionalitat pot ser molt llarga, pot ser molt llarga perquè, si difícil és arribar a un consens en un fons de cooperació municipal, quan haguem de parlar de la llei de capitalitat, que fa molt de temps que es diu però no s'arriben a fer projectes concrets, veurem que tampoc no és una cosa senzilla. O sigui, que segurament un tema i l'altre vagin una mica per llarg, entre altres coses, també, perquè la situació de capitalitat, amb tots els inconvenients que això genera per a Palma i per als seus ciutadans, és una situació molt específica, molt peculiar, però jo no crec que sigui absolutament excepcional, vull dir que claríssimament el municipi de Vila dins l'illa d'Eivissa té uns problemes de capitalitat, i potser a Menorca el cas de Maó no sigui tan acusat però també hi és. O sigui, que la cosa no serà fàcil, són objectius desitjables però no serà fàcil i s'haurien d'abordar tots conjuntament.

I en qualsevol cas jo crec que hem d'arribar a una cosa que..., els destinataris últims pens que tots estam d'acord que són els ciutadans, no tant l'estructura administrativa, i si els destinataris últims són els ciutadans, el fet que hi hagi un ventall tan importantíssim en el que representa aquest fons per càpita, siguis d'un municipi, siguis d'un altre, hauríem de mirar de trobar alguns tipus de solució perquè aquest ventall es redueixi, perquè aquestes diferències, amb una solució de caràcter definitiu, de caràcter a llarg termini, pensam que no es poden mantenir, que no són bones. Ja dic, nosaltres consideram que és un pas important que s'ha donat el fet d'introduir aquest fons, però encara s'haurà de meditar una mica més i aquest tema dels ciutadans és important.

Com és important també una altra qüestió que és difícil de tenir en compte però que s'haurien de buscar mecanismes, que és el grau de pressió fiscal que tenen els ciutadans d'un municipi i l'esforç fiscal que fa l'administració municipal que és molt diferent. En això també circulen taules en què es veuen aquestes diferents pressions fiscals i, clar, també seria bo que a l'hora de rebre unes ajudes per part de la comunitat autònoma es valoràs si cada un dels municipis fa un esforç semblant entre els seus ciutadans. És una qüestió que pensam que no es pot deixar de banda absolutament.

I una altra qüestió que nosaltres deixam damunt la taula és el fet que, evidentment per a la construcció de determinades infraestructures, els recursos dels municipis petits són absolutament insuficients i necessiten ajudes. Per això més aviat hauríem d'anar per altres tipus de participació de les institucions superiors, com és el Pla insular d'obres i serveis, que realment pensam nosaltres que aquests fons de cooperació municipal han d'anar bàsicament, o en un percentatge molt important, a atendre les necessitats que tenen els municipis de donar serveis als seus ciutadans. Per tant una solució que s'allunyi moltíssim d'una aportació igual o similar en funció dels habitants, pensam que és una solució que no és prou bona.

En qualsevol cas volem manifestar des del nostre grup la disponibilitat per continuar buscant fórmules que poguessin ser definitives, si no el que queda de legislatura, que ja és molt poc, la pròxima, i volem celebrar en tot cas que s'hagi obert un camí que segurament és irreversible, i esperam que entre tots aconseguim millorar-lo i arribar a una solució de consens. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. Pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista té la paraula el Sr. Antoni Alorda.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. Quasi començant pel final i agafant la illació de la intervenció del Sr. Ramon, certament quan feim la reflexió sobre quin és el finançament municipal hi ha dos grans temes que s'haurien d'anar aclarint i que és difícil fer-ho només des del Govern, com només des del Parlament, com només des dels consells, sinó que hi hauria d'haver una reflexió més global i que probablement hi hauríem d'anar aprofundint, que és, en primer lloc, quines competències han de tenir els ajuntaments, aclarir-les i donar-los recursos suficients per dur-les a terme, i després veure quines són les fonts de recursos. Si es perd de vista la capacitat de finançament que tenen els ajuntaments més grans respecte dels més petits, si es perd de vista com està muntat actualment el sistema de captació de recursos per part dels ajuntaments, molt basat, per exemple, en l'activitat econòmica i molt específicament en la constructora, tant en el que significa l'immobilitzat, l'IBI, com l'impost de construccions, IAE, activitat econòmica i riquesa que es mou, més la fórmula que utilitza l'Estat en el repartiment dels fons, un perd de vista el que ha de compensar el que hi intervé de nou. No has d'inventar el món com si la resta dels actors haguessin desaparegut.

Per exemple, s'apunta -nosaltres hi hauríem de coincidir perquè amb una fórmula de pissarra semblaria raonable- que els plans d'obres i serveis o les intervencions del consell per dotar d'infraestructures els ajuntaments que no les tenen, quedassin molt ajustats a aquells que tinguessin poca capacitat d'inversió i molt especialment resoldre els problemes de la manca de capacitat d'estalvi que tenen ajuntaments petits. Però això no ha anat així. La manca d'aquests fons que tots aquests anys hem patit de la comunitat autònoma, la manca de

finançament estable per part de l'Estat als ajuntaments, ha fet una pressió per la qual tothom ha volgut participar dels plans d'obres, i si miram avui com estan dissenyats a les tres illes o als tres consells, i en concret a l'illa de Mallorca, on la capital forma part del Pla d'obres i serveis, amb una mesura anecdòtica pel que és econòmicament per a l'Ajuntament de Palma, però filosòficament hi havia una pressió important perquè Palma formàs part del Pla d'obres. Per ventura, si dins el mateix paquet tenim distints munts, podríem arribar a aclarir que el Pla d'obres se'n cuida d'unes coses i aquest fons d'unes altres, però això no és així, de moment.

Jo crec que s'ha obert un camí interessant, també, en el consell, com a mínim en el Consell de Mallorca, que per ventura en els altres consells també s'hauria d'encetar i també en el si del Parlament, que és aquesta reflexió sobre les competències i el finançament, que per ventura ens apuntarà, a nivell autonòmic, a nivell d'Illes Balears, com és que hauríem de definir aquests distints punts que hauríem d'aclarir.

Ara, la clau continua estant fora d'aquí, que és l'Estat, i dic fora d'aquí, desgraciadament, perquè nosaltres no pensam que l'Estat hagi de donar més doblers; senzillament pensam que els doblers haurien de quedar aquí, és a dir, no pensam que l'Estat hauria de donar més doblers als ajuntaments, sinó que els doblers balears haurien de quedar a Balears i, una part d'ells, una part del pastís hauria d'anar als ajuntaments. Evidentment tornam al sistema de concert econòmic i, si no, que tot el munt destinat a administració local, que hauria de ser molt superior, quedàs en mans de Balears i Balears fos qui establís la fórmula i el Govern, afegint-hi o no els 1.000 milions de pessetes, doncs seria el que podria fer aquest repartiment. És d'un estat centralista *enragé* que mantengui la fórmula del fons estatal de repartiment municipal i que continuï estant, en un estat federal, en mans de l'Estat.

Això, a part que allò que es reparteix, el pastís, és ridícul, a més a més està centralitzat, i això creim que després dificulta, a més, aquestes reflexions addicionals de com és que es pugui establir, quina ha de ser la imposició fiscal a nivell municipal, sinó que totes aquestes decisions es prenen a Madrid, fins i tot l'IAE: desapareix o deixa de desaparèixer per interessos d'un govern que no té una interlocució directa a nivell municipal. Nosaltres el que voldríem evidentment, apel·lant en aquest sentit de l'autonomia, de la sobirania que apuntava el Sr. Rotger i que evidentment nosaltres compartim, és que la decisió estigui aquí, els doblers estiguin aquí i la decisió estiguin aquí. Jo crec que aquesta és la gran reivindicació municipalista que hi d'haver, perquè no passin cap pena ni una que els ajuntaments tendran molta més capacitat d'influència per molts de camins a davant aquesta casa, que no els que es tenen a la *Carrera de San Jerónimo* o per altres despatxos.

Per altra banda, certament hem de celebrar que dins aquesta manca de reflexió global damunt l'estructura, damunt l'arquitectura financera que han de tenir els ajuntaments i competencials, el Govern hagi fet un gest, un gest que nosaltres com a grup feia anys que demanàvem una esmena als pressuposts i cada any, cada any es negava amb l'argument que era un tema estatal i que el Govern no havia de participar en

aquest finançament i estam molt contents que a al fi s'hagi donat suport a aquesta iniciativa. D'una manera discreta nosaltres també demanàvem més recursos, insistesc amb incoherència d'allò que hauria de ser una arquitectura general, però la "peremptorietat" de la situació ens duia a què la nostra reivindicació, com es sap, era dels 12 milions d'euros en comptes dels 6 i al final es fa el que es pot i nosaltres creim que ha estat un bon encert i ho hem de celebrar i saludar perquè qualsevol altra cosa seria, la veritat, incompreensible.

Sobre els criteris, és cert que hauríem d'arribar a un ample consens, és difícil no només entre partits, (...) em dona la impressió que quan sents un determinat portaveu d'un partit i en sents un altre notes sensibilitats diferents, les notes d'una i a una altra, les notes d'un tipus de municipis a uns altres, les notes des d'una perspectiva i des d'una biografia i d'allò que un ha viscut. Per tant, és un consens quasi més enllà dels partits. S'ha parlat del tema de la capitalitat, jo no sé si a Ciutadella li ofereixen la capital de Menorca sense cap contrapartida si estaria disposada o no a acceptar-ho, però seria divertit. O la Llei de capitalitat de Madrid, per no parlar de coses més properes, si Sòria estaria disposada a ser la capital d'Espanya sense cap contrapartida ni una. No ho sé, però seria interessant demanar-ho. Per tant, aquí hi ha distints elements, també la necessitat d'infraestructures, la necessitat de serveis, nosaltres estam compromesos amb aquesta Llei de capitalitat i en som, però certament hi ha molt d'elements a tenir en compte.

Tot i la complexitat del tema, allò que crec que no seria raonable baldament sigui a nivell d'argumentació és parlar de discriminació. Vull dir que si hi ha un criteri que és territorial de tractar tots els municipis per igual, o que hi hagi determinades ràtios que es tinguin present no s'ha de parlar de discriminació si és justificable, perquè d'entrada quan un parla de discriminació entre dins camins d'inacceptabilitat no de dignitat gairebé i la igualtat evidentment, es tractaria de tractar igual als iguals i diferent als diferents i hi ha moltes maneres de definir allò que és igual i allò que és diferent, mentre sigui raonable ens hauríem d'entendre. Però les mateixes pessetes per habitant que és un criteri democratista, molt clar, és evident que també té elements de discriminació a partir d'altres criteris i és que estam avesats a pensar en sistemes regionals, nacionals, etcètera sabem que no es pot tractar, a nivell general, ben igual a una persona en general sense tenir en compte quin són els col·lectius als qual pertany i el sistema administratiu que hi ha darrera, fins i tot, per ser igualitaris. Per tant, creim que hi ha d'haver aquí una reflexió i tant de bo que arribem a un consens perquè jo crec que molts ho voldrien.

Apuntant quines eren les nostres discrepàncies perquè el model malgrat hagi estat un model de consens relatiu, també hi havia distintes sensibilitats i pols en els quals nosaltres no renunciem que dins una negociació de cara a una llei més estable també es tinguin presents. Insistesc, depenent de com evolucionin la resta d'escenaris i panorames d'altres fonts que també hem de tenir presents a l'hora de resoldre definitivament el tema i era sobretot en el nostre cas que hi hagués una relació entre els immobles i la població. La idea que les Illes Balears en general hi ha més fonts de finançament i una gran temptació de seguir creixent a base de construcció i d'immobles i en canvi

qui no creix per aquí té dificultats greus de finançament. Nosaltres pensàvem que els fons, encara que fos anecdòticament perquè al final tampoc això no resol el finançament municipal, però que enviés un missatge de què compensaria als que tenen menys immobles per persona, cadastre- persona o qualsevol fórmula d'aquest tipus i "perjudicaria" o no ho tendria tan present els que tenen més cases per habitant. Evidentment el món turístic, el món que ja té i no per perjudicar-lo, també té moltíssimes necessitats de serveis i d'equipaments, sinó perquè té més capacitat per autofinçar-se i també per aturar, per donar un missatge de tranquil·litat i d'anar a reconduir, reordenar la nostra comunitat, el nostre país i no fer-ho sempre donant més als que més han generat. Creim que era una idea que hagués estat bo haver-la introduïda.

De totes hem de reconèixer, com deia el Sr. Garcias, que de les diferents fórmules que es varen establir les diferències no eren sensibles, però volem pensar que per ventura una evolució de la quantitat a repartir o d'altres ítems sí que podrien arribar a tenir unes conseqüències i a més ens agradava com a missatge, les coses com són, a vegades hi ha missatges allà on tu t'hi sents còmode i per tant, ens hagués agradat entrar i en canvi érem i som reticents a introduir les federacions dins el repartiment, ni una ni les altres, senzillament trobàvem que les federacions s'han de vestir d'un altre tipus de recursos i pensàvem que aquests fons havien de ser estrictament municipals. En qualsevol cas la fórmula de compromís que es va trobar ens sembla raonable evidentment, la intenció i l'interès que tenim tots perquè el moviment municipalista sigui fort, sigui reivindicatiu i que hi hagi un ample sentit de consens, crec que no pot donar suport a l'escissió unilateral pràcticament del Partit Popular que s'ha produït dins la FELIB, jo crec que s'ha d'intentar amb bona voluntat, vocació i amb capacitat de negociació per part de totes les parts, mai es perd per una tota sola, no ho vull dir, però creim que evidentment aquí sí que n'hi ha un que ha romput les regles del joc, però si hi ha possibilitats s'hauria de reconduir. En qualsevol cas apuntar efectivament que és des del marc d'Illes Balears des d'on hem de reflexionar i no si hi ha, o que hagi de ser l'entesa a nivell internacional.

Ara dit això, crec que hem de celebrar, saludar i donar l'enhorabona al Govern per aquest repartiment dins l'any 2002, és un gest i una iniciativa que ha costat molts d'anys i que per tant, forma part del seu actiu i hem de felicitar el Sr. Garcias personalment com a responsable i per tant, com a bandera d'aquesta nova situació i efectivament fer vots perquè el 2003 hi hagi una possibilitat d'una entesa i que més enllà de banderes i de partits siguem capaços de trobar alguna fórmula raonable d'incrementar el finançament, tan per aquest camí com per l'altre. Resumeix, per a nosaltres la fórmula seria que els doblers Balears quedessin a Balears, donéssim una (...) de solidaritat a qui ho hagi de menester, paguem els serveis externs i ben segur que el finançament municipal milloraria substancialment amb aquesta fórmula. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Alorda. Per part del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Diputat Tirs Pons.

EL SR. PONS I PONS:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. No m'agradaria encetar la meua intervenció pensant que hem enllestit ponència i hem d'elaborar la llei que queda pendent del projecte damunt fons de cooperació. Però sí val la pena passar un poc de revista a què respon aquest sentiment que tenen tots els grups i que tothom defensa. Primer de tot vivim a una societat allà on no estam acostumats a pagar els diners que valen els serveis que tenim. El principi protestant, el principi de què tothom s'ha de pagar cada vici que tengui aquí no ha funcionat mai, permeteu-me que faci una anècdota de quan hi havia procuradors en corts en temps de la dictadura i la pregunta era *¿usted que ha hecho por la provincia?* Era igual si hi havia unes necessitats o unes altres, però que es fessin obres significatives en aquella província significava que el nivell de pressió que aquell procurador en corts havia fet a Madrid era suficient per fer un hospital, fins i tot més gros del què necessitaven o alguna obra faraònica que se'n té constància en el patrimoni monumental d'aquest país.

I aquí devora sembla que sempre tenim idees i és una altra Administració la que les hagi de pagar. Aquí devora ve un punt de discussió importantíssim que dins la celebració que el Govern hagi posat el funcionament el sistema de fons municipal és quan menys discutible i és que els diners siguin de lliure disposició. Que els ajuntaments en puguin qualsevol cosa açò és per a nosaltres el punt de vista més discutible de tots, per què? Entre els 70 municipis, o 63, no me'n record, municipis que hi ha en aquestes Illes n'hi ha molts que encara no tenen coberts el nivell mínim de serveis que qualsevol ciutadà pot aspirar, em referesc a tractament d'aigües blanques i negres, recollida i tractament de fems, de les deixalles. I en segon termini totes aquelles necessitats de tipus cultural, monumental, etcètera que es puguin tenir.

Per tant, així està pensada la filosofia del Pla d'obres antic, pla d'obres i serveis que s'ha referit el portaveu d'Esquerra Unida, que està en funció de què és que han de cobrir, perquè els ajuntaments no tenen òbviament el mateix sistema de finançament ni les seves potencialitats tots per igual, estam en una situació que sobren ajuntaments del desnivell, teòric, perquè un ajuntament no és prou petit per no poder cobrir les seves necessitats més fonamentals i podríem fer una llista, no vull que s'esborri cap ajuntament perquè si dic un nom després no hi podré anar en aquest poble perquè em perseguiran, però òbviament no hi ha ni una política ni una filosofia ni un costum d'ajuntar ajuntaments per disminuir despeses, més bé aquí que es té una mica d'espai per mor de la pressió urbanística i els diners que afluïxen a través de la construcció, els sembla que fins i tot sense pagar impostos poden viure a un poble.

Per tant, nosaltres creim que és un bon camí el que s'ha començat. Segon, que és necessari que aquesta llei futura, o decret, o normes, el nivell jurídic de la fórmula no crec que sigui el motiu de discussió, té la necessitat de què hi hagi una cosa, que serveixi durant molts anys. No podem fer un instrument

que quan canviï el color polític de les majories en aquesta comunitat es canviï el sistema, perquè s'entra molt fàcilment dins una fase allà on el paternalisme encara que no es produeixi és francament acusable (...). Aquest ajuda els nostres, no als demés i açò és una raó que fa per viure poc i que hi hagi una mal fiança per part de les minories enlloc de la utilització en les majories. Per tant, allò que surti en la fórmula jurídica que surti en el futur ha de ser de consens i de llarga durada. Segona, nosaltres creim que ha d'estar condicionat a la situació real del municipi, les necessitats que té establertes perquè es pugui cobrir el mínim necessari perquè tothom en aquestes Illes pugui dir que té el mateix sostre de serveis. La capitalitat de Palma quant a tal capitalitat, podem donar moltes excuses perquè sí, perquè és la capital, perquè té una sèrie de despeses que supòs que hi duen entrar el guardar-nos quan venim a fer el plenari perquè cap terrorista o fenomen que té avui la naturalesa social pugui atemptar contra nosaltres, però poca cosa més com a fet de capital, tenint en compte una potència de quasi el 50% de població de les Illes Balears.

Trobar una fórmula, sigui matemàtica o no, allà on es contempli la pressió fiscal, estic d'acord amb Esquerra Unida, el sistema de finançament o capacitat que tenguim de generació de recursos l'ajuntament, les necessitats bàsiques sense cobrir que hi hagi i una part de població que òbviament que sí. Però veuria recança que en el futur l'acord allà on s'arribés fos per diners de lliure disposició. Els diners que es manegen són diners públics, que pagam tots els ciutadans, nosaltres també, quan parlem sembla que nosaltres no pagam, però nosaltres també pagam i de la utilització que es faci d'aquests recursos val la pena pensar que han d'estar justificats i quina justificació hi ha màxima, des del meu punt de vista, per cobrir o millorar el nivell de vida dels ciutadans de qualsevol poble, que els serveis bàsics que tenguim un ciutadà de Palma sigui igual, visqui a una barriada, visqui al centre, que sigui igual una urbanització de la ciutat d'Inca, tenim l'honor de tenir el Sr. Batle, o el centre de la ciutat. Són les preguntes que s'han de contestar i que convenim que la resposta és un fons d'ajuda municipal, sense cap dubte, però jo crec que s'han de determinar en funció de com s'han de gastar els diners. Som partidari que entri, no que hi hagi dos camins de finançament perquè si hi ha dos camins de finançament es cau fàcilment en la política de la pressió i que òbviament les ciutats i els pobles grans tenen més poder que un poble petit per fer damunt els executius, per poder tenir els recursos afegits als ingressos que suposen els impostos ordinaris que té establert el municipi.

La Federació de Municipis i Províncies d'Espanya va tenir com a motiu de fundació, en aquell moment hi havia una teoria que parlava de què la disposició dels diners públics havia de ser un 50% per a l'Administració central de l'Estat, el Govern d'Espanya, un 25% per a les autonomies i un 25% per als ajuntaments. El Govern d'Espanya ha baixat i deu estar no sé si damunt el 60%, ara parl de xifres de memòria i no em facin molt de cas, ha augmentat moltíssim el de les autonomies, però òbviament el dels ajuntaments no supera un 17 o un 18% que hi deu haver establert a tot el país. Aquests percentatges del 50, 25 i 25 eren en aquells moments números màgics, no hi havia una quantificació seriosa de si eren un 25 o eren un 26, però hi havia una idea clara que encara la podem mantenir i que

era en funció de què, en funció de quines obligacions assumeix un ajuntament gastar diners. Donar doblers a lliure disposició sense dir clarament quines són les competències, podem agafar el discurs de l'Entesa Nacionalista de definir clarament allà on té els (...) els ajuntaments ens trobaríem amb sorpreses, hi ha ajuntaments que estan cobrint forats perquè és una necessitat que té establerta la població sobre escoles, guarderies, serveis públics de sanitat, etcètera, que no és competència originària, no ho hauria de ser, amb poca participació de les altres administracions.

Per tant, en funció d'açò que hi hagi un fons, que serà en funció de la capacitat que tenguim la comunitat autònoma, però que estigui reglada la manera d'obtenir-los i en què s'han de gastar, em sembla una fórmula molt genèrica, prou prudent, però allà on podrien convergir tots els partits polítics, els grups polítics en representació parlamentària per fer una mesura jurídica que tengués voluntat de durar en el temps. Açò és fonamental, si no ha de tenir durada en el temps farem un mal servei perquè ens acostumarem... i qui mana ara? Ara manen els meus i qui són els teus? Els qui hi ha ara. Açò és dolent i fa que no es pugui fer política, que és discutir dels projectes de futur, del benestar i en què es gasten els diners, per practicar no una política sinó un comportament que pot té a veure amb l'ètica, la igualtat, la llibertat, la justícia, que tots tiris i troians volem que imperi en aquest país.

Perdoni si m'he excedit en el temps, però tenia ganes de fer aquesta intervenció Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. Sr. Conseller per contestar té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER DE PRESIDÈNCIA (Antoni Garcia i Coll):

Gràcies, Sr. President. Primer de tot donar les gràcies a tots els que han intervingut en nom de tots els grups parlamentaris. També donar les gràcies que una feina que vàrem iniciar des del principi de legislatura i que era intentar crear aquest fons, ho hem complit, almanco hem aconseguit dotar amb una partida pressupostària el fons, cosa que vostès saben no era fàcil i no era fàcil perquè era una demanda des de feia molts d'anys i jo crec que de tots els que som aquí presents i dic també els que en un moment determinat formaven part d'un Govern i ara no hi formen part.

Crec que per a tots era una demanda que es venia plantejant la creació d'aquest fons i crec que era una demanda no perquè fos una obligació de la comunitat autònoma sinó era una senya de bona voluntat pel fet de donar suport a aquests ajuntaments, perquè com bé s'ha dit, també ho ha dit el portaveu del Grup Popular, per llei no tenim cap obligació de crear aquest fons, sí és cert que altres comunitats autònomes ho havien iniciat i com he dit abans, Canàries, Catalunya i Andalusia, per dir tres comunitats autònomes perquè són de diferents colors polítics havien iniciat aquest treball, havien iniciat la creació d'aquest fons, encara sent conscients tots que

és necessari un debat profund de tot allò que és el finançament municipal i de cada vegada crec que és allò que hauríem d'intentar profunditzar més i com que estam aquí una mica en pla de reflexió, crec que és bo que les forces polítiques ens plantejem algun dia com podríem i com s'ha de fer aquesta reforma que pateixen els propis ajuntaments.

Tenim un sistema que crec, la Llei de règim local, la Llei de finançament local, va ser el més adequat en un moment determinat, però que a partia d'un estat centralista, d'un estat allà on les administracions locals es basaven amb allò que són els seus ingressos propis, ingressos propis que estan basats damunt l'activitat econòmica com molt bé ha dit el Sr. Alorda, estan basats damunt l'IBI, damunt l'IAE, ara no i després damunt l'impost damunt els vehicles i això bàsicament són els seus ingressos i una altra part la participació dins allò que són els ingressos de l'Estat. Això són les grans fonts d'ingressos dels ajuntaments i aquestes fons que a més depenen en gran part, els propis, d'allò que és l'activitat econòmica i els que no són propis i que depenen de l'Estat, depenen també de la negociació que es fa cada 5 anys amb l'Administració de l'Estat, això és el que pot sustentar els ingressos d'un municipi. Clar això és un sistema que ens hem de plantejar tots que a la llarga és un sistema que s'ha de canviar perquè a més també hi pot haver també un sistema de participació dins els ingressos de l'Estat, no en la fórmula que avui tenim que és una fórmula a través d'un paràmetre que no van lligats tan a l'activitat que té cada municipi sinó que van lligats a unes fórmules de número d'escolars que tots coneixem aquí, primera població, número d'escolars, la població sempre és allò més important, això ho sabem tots (...), però hi pot haver altres fórmules, ara crec que amb l'IAE s'han cercat noves fórmules i jo consider que tampoc no són les més adequades, però s'ha arribat com sempre en política a un diàleg i a un pacte i aquesta ha estat la fórmula que s'ha arribat, però crec que també queda coix i en aquest cas els que queden coixos són els ajuntaments petits, que supòs que algú els haurà de cobrir, però torna ser un dèficit per a aquests ajuntaments petits.

Crec que tot això, la fórmula que a vegades s'apunta és una altra fórmula de participació així com tenen les comunitats autònomes amb els ingressos de l'Estat. Jo crec que el model l'hem de tancar, en aquest moment hem arribat a un model que és d'una participació dins determinats impostos importants, ja siguin directes o indirectes de l'Estat, allà on les comunitats autònomes hi tenen un percentatge i per tant, hauríem d'arribar a una fórmula pareguda per als ajuntaments. Això és una reflexió que jo faig, però crec que seria una manera i una fórmula, a part que els ajuntaments puguin tenir uns determinats impostos que siguin propis. Crec que a això no s'hi ha arribat, crec que ara hi torna haver la negociació dels 5 anys i no s'està entrant en aquestes fórmules, perquè a més dins tot això s'inclou també allò que puguin ser grans ciutats i petits municipis, per ventura també algun dia ens hem de plantejar a veure com es poden finançar els petits municipis i com es poden finançar les grans ciutats, perquè el nivell de serveis són diferents i el nivell de recaptació de cada un d'aquests impostos són diferents.

Hi ha a nivell de l'Estat espanyol, tots ho coneixem, un debat d'allò que és la llei de grans ciutats, jo he de dir que he participat en el Senat en aquests debats i som bastant escèptic perquè no veig com es delimita, qui delimita què és una gran ciutat, s'ha posat l'exemple de Sòria. Jo sé cert que Sòria no negarà mai que és una gran ciutat, per què? Perquè els habitants de Castella- Lleó voldran que Sòria sigui una gran ciutat i jo diré si Sòria és una gran ciutat Eivissa capital és una gran ciutat, per posar un exemple. Clar no sé les delimitacions d'aquest tema de grans ciutats. Jo tenc clar que les grans ciutats i això és una anècdota dins el tema de les grans ciutats. Dins ell tema de les grans ciutats sí puc entendre allò que pugui ser una capitalitat de comunitat autònoma, fins i tot puc entendre que hi pugui haver una llei de capitalitat de Madrid, ho puc entendre, fins i tot puc entendre que hi ha una llei de capitalitat de Barcelona perquè és la capital de Catalunya o una llei de capitalitat de Palma, si tots ens posam d'acord que és la capital de la comunitat autònoma, que ho és, de les Illes Balears. Però aquestes lleis de capitalitat crec que haurien de ser capaços de delimitar-les cadascun dels parlaments autonòmics i les formes i les normes que ens donessin nosaltres i després hi hauria d'haver una possibilitat que nosaltres mateixos, cada comunitat autònoma, fóssim capaços de determinar els sistemes de finançament per a cadascun d'aquests ajuntaments, perquè no ens enganem al final allò que envolta tot això és el tema de finançament.

Però bé, això són reflexions que crec que és necessari que ens facem, això es pot canviar, es pot discutir. Per tant, crec que estam en un moment allà on és necessari discutir-ho, per què? Perquè això del 50, 25 i 25 ja és antiquat, totalment antiquat, és a dir, jo estic d'acord que els ajuntaments tinguin el 25, però avui en dia ja hi ha comunitats autònomes que tenen el 35, aquestes comunitats autònomes amb el 35 o 40% serà molt difícil que es facin enrera i a veure com ho feim a això, com es fa tot això, per què? Perquè s'ha avançat molt i hi ha comunitats autònomes que estan en aquests nivells i hi ha ajuntaments que estan en el 12, no és el nostre cas, no estam ni en el 35 ni en el 40, però sí n'hi ha que hi estan. Per tant, és molt difícil que això passi, sempre també això del 50, 60, també si hi sumam la Seguretat Social és més fàcil, perquè la Seguretat Social la poses en una caixa única és més fàcil, si la lledes a part aquestes relacions que deïem del 50, 25,... estan totalment superades. Però bé, això ho hem de discutir.

Però per donar una mica de resposta, a part de les reflexions que he fet i que jo crec que en el fons és allò que hem intentat donar és una petita resposta a una demanda que existia des dels municipis. Jo crec que no és molt, però per posar un exemple, hi pot haver algun municipi que en aquest moment el fons li significa el 20% dels seus ingressos. És a dir, això és així, en aquest moment allò que hem aportat i hem donat dels fons a municipis petits són el 20% dels seus ingressos i no tant sols dels seus ingressos, fins i tot del seu pressupost. Hi ha municipis a l'illa de Mallorca que tenen 40 o 50 milions de pressupost, dos o tres n'hi ha d'aquests, i els 7 o 8 milions que els han tocat representen el 20% del seu pressupost. Per tant, és un gran esforç de solidaritat que crec que ha fet aquest Govern i que ha fet aquest Parlament, en aquest cas, per poder arribar a aquests municipis i donar-los això. És cert que altres

municipis, a l'Ajuntament de Palma, clar un 12,5 no significa res, tal vegada no signifiquin res, són 125 milions de pessetes que és molt manco d'allò que existia abans, són 125 milions de pessetes.

La fórmula és, com totes les coses, no original, sempre podem cercar el dret comparat i a veure com s'havia fet a altres regions o altres nacions que havien incorporat el fons i l'hem copiada. Crec que també és important, sempre lligat a això que hem dit i hem manifestat, és a dir, Palma va lligat a una llei de capitalitat, fins i tot, jo diria més, va lligat a què seguem capaços de si es fa aquesta llei de grans ciutats a veure com es finança tot el tema de la llei de grans ciutats. Jo vull veure com es finança el tema de la llei de grans ciutats, tenen una capacitat financera i tenen una capacitat de serveis que això també signifiquen competències i no tan sols de la comunitat autònoma, també dels consells i de l'Estat que poden assumir i que han d'assumir. Per tant, per això també han de tenir un finançament i per tant, tot això pot anar dins un conjunt.

A part de tot allò que ha dit el portaveu del Partit Popular el Sr. Rotger, he d'agrar les seves paraules, però li he de discutir el tema de la federació. Clar, a mi em costa aquesta dislèxia que es planteja perquè jo sé que Palma està dins l'AMIB, però també està dins la Federació Espanyola de Municipis perquè els membres de la Federació Espanyola de Municipis estan dins l'executiva de la Federació Espanyola de Municipis. Clar, allò que no pot ser és que utilitzem aquestes institucions a un moment determinat per a fins partidistes. Jo crec que és molt clara la clàusula que es va marcar a un moment determinat, nosaltres, des de la institució, que és el Govern de les Illes Balears, el que volem potenciar és una federació i, en aquest cas, una federació que hi sigui tothom; si un es desmarca i se'n vol anar pels seus motius partidistes, però, a més, al mateix temps, es manté i vol estar dins la federació, perquè vostès saben que dins la Federació Espanyola de Municipis hi ha un pacte entre tots els que en formen part, que ningú se'n va d'aquesta federació, el que no pot ser és que, després, aquest pacte que serveixi a nivell de tot l'Estat espanyol no ens serveixi aquí i no sigui vàlid aquí. Per tant, hauríem de ser capaços tots de respectar-lo i tots de complir-lo, el que no pot ser és que repiquem aquí i allà repiquem una altra cosa, perquè aquí siguem de l'AMIB i allà siguem de la Federació Espanyola de Municipis; jo crec que hauríem de ser coherents i hauríem de ser allà de la Federació Espanyola de Municipis i aquí ser de l'organització, que és la que està dins la Federació Espanyola de Municipis.

I li vull dir una altra cosa, si dins la Federació Espanyola de Municipis s'admet a un moment determinat que hi hagi dues o tres federacions, aquest Govern estarà encantat que aquestes dues o tres federacions que són reconegudes per la Federació Espanyola de Municipis puguin tenir finançació. El que passa és que això no és el cas, per l'acord que existeix dins la Federació Espanyola de Municipis, i clar, per això Palma no ha renunciat mai a estar dins la Federació Espanyola de Municipis; clar, una cosa és el producte que podem vendre aquí internament, però una altra cosa és el que feim després. Per tant, crec que hem de ser, bé, nosaltres que ens coneixem i que

coneixem això com funciona ens hem de guardar i hem de ser respectuosos amb això.

Per tant, jo crec que hem estat respectuosos amb aquest tema i que en aquest moment l'única entitat reconeguda dins la Federació Espanyola de Municipis és la FELIB i, per tant, nosaltres, com a institució, com a Govern, l'única que reconeixem és la que està reconeguda a nivell de Federació Espanyola de Municipis. No n'hi ha d'altra i, a més d'això, dir que Palma està dins la Junta de la Federació Espanyola de Municipis i, per tant, crec que amb això ho deim tot.

Està clar que, es deia abans, hi ha una demanda de 2.000 milions; és cert, la FELIB, els municipis varen plantejar 2.000 milions de pessetes, que seria l'ideal. Tots haguessin pogut intentar arribar als 2.000 milions i ens hagués paregut molt millor, el que passa és que els nombres són els que són i al final varem posar els 1.000 milions. I jo he de dir que, 1.000 milions i encarregat aquest Parlament que fes una llei, bé, donàs els criteris, millor dit, donàs els criteris per anar a la llei, i al final, també ho hem de dir, varem haver de córrer perquè aquests 1.000 milions de pessetes no anassin a superàvit. Jo crec que els ajuntaments han estat contents que poguéssim fer això; que no s'arribàs a una fórmula que fos la més perfecta de totes, perquè havia estat difícil que durant un any arribàs als grups parlamentaris, però sí que fos una fórmula que, com deia abans, a qualche ajuntament li signifiqui el 20% dels seus ingressos, o el 20% del seu pressupost, no dels seus ingressos, sinó del seu pressupost.

Que manca finançament, Miquel Ramon deia que manca finançament suficient; està claríssim, una manca suficient sempre, a les administracions ens mancarà finançament, això està clar, l'únic que hem de veure és si el finançament que tenim és l'adequat, encara que no sigui el suficient. Jo crec que hem intentat fer una fórmula, que no és el suficient per als ajuntaments, no és suficient per als ajuntaments el que hem repartit, però hem intentat que fos el més adequat possible, tenint en compte dos criteris: un de població i l'altre de territori. Està clar que haguéssim pogut primar més població damunt territori, però aquest ajuntament petit que té molta dificultat per mantenir uns serveis mínims, que serà molt difícil, pel sentiment de poble que existeix, que aquest municipi s'esborri del mapa, és a dir, es digui ara aquest municipi s'inclou dins un altre, aquest ajuntament s'inclou dins aquest altra ajuntament, això és impossible, pel tema del sentiment, en podem nomenar, Sencelles, Costitx, municipis del pla de Mallorca, que és molt difícil que avui en dia els diguis: queden suprimits; aquests municipis, moltes vegades, tenen pressuposts de 60, 70, 80 milions de pessetes, i avui en dia els serveis mínims que han de mantenir pel mínim dels mínims no els poden sustentar fins i tot els seus propis impostos ni la finançació que vengui estatal. Per tant, aquests, des d'un principi, sempre han estat per a nosaltres els que, tenint en compte població i tot, havien de tenir un plus. És cert que, a més, tenen un plus del Pla d'Obres i Serveis i ja tenen altres plus, però no lleva que també n'han de tenir; això sempre és el gran debat: que certes barriades de Palma tenen menys serveis que aquests municipis; també pot ser, però és a causa de determinades polítiques que poden

existir a cada un dels ajuntaments, no de les polítiques que puguis pensar tu des de l'illa que és necessari fer.

Jo crec que és necessari i en això hem intentat ser respectuosos, mantenint un 50% de població i un 44 o un 45% del que fos territori per intentar crear aquesta igualtat. Això és igual que hem intentat introduir el criteri de doble insularitat, el municipi de Formentera; clar, és un cas, pots dir bé, però ho hem intentat i crec que ha estat un fet important. Me diràs: el nombre de doblers és poc, però no és molt, no és una quantitat molt grossa. Bé, és important però el detall de tenir en compte la doble insularitat o tenir la simple insularitat, com poden ser Menorca i Eivissa, que jo crec que són els municipis en aquest cas que també més se n'han beneficiat. I quan miràvem i jo estudiava aquest tema, moltes vegades, fins i tot, els municipis d'Eivissa en el tema de població i tenir menys municipis, els de Menorca en sortien més beneficiats, és cert, no molts, relativament. Però cada fórmula que hem intentat posar en marxa sempre ha tengut avantatges i inconvenients per a uns i per als altres, no n'hi ha cap de perfecte, el que intentem és que sigui la més adequada, com deia. No soluciona els temes de finançació, però que intenti ser la més proporcional i la més adequada.

Aquí s'ha introduït dues vegades el tema de l'esforç fiscal. Jo he de dir que el vàrem intentar introduir l'esforç fiscal, però l'esforç fiscal significava el no res, significava, quan el ficaves dins percentatges, no res; el nombre de pessetes que anaven per habitant significava una misèria, a no ser que tu ho basis tot en població i esforç fiscal, però quan vols ficar-hi el tema de territorialitat, l'esforç fiscal no pesa res. I és cert, ara, si ho fas en uns termes de població i esforç fiscal i no tens en compte la territorialitat, clar, l'esforç fiscal pesarà perquè serà un complement del que és la població; però en aquest cas, com que no és el que pensàvem perquè havíem de compensar aquells ajuntaments de menys població i més petits, hi entraven els paràmetres de la territorialitat. Clar, el tema és complex, perquè uns partits polítics, uns i altres, uns diran que població i els altres diran territorialitat, i en això no hi havia unanimitat. Vàrem intentar cercar una fórmula justa, igual que vàrem intentar que les quatre fórmules o les quatre idees bàsiques, fossin aquestes quatre les que ens donassin els paràmetres. Per què? Perquè València, vull dir, perdona, Canàries n'havia emprat vuit, però era molt més complex, i al final, emprant les vuit, perquè també varen fer un model per aprovar-ho, no se'ns diferenciava un municipi de l'altre, només és que hi havia més i dins aquests vuit hi havia l'esforç fiscal, però quan anaves d'un municipi a l'altre hi havia una diferència de 500.000 pessetes per avall i 500.000 pessetes per amunt, no ens variava. És a dir, al final era molt poca la variació; per tant, per què ho hem de fer més complex si ho podem fer més senzill? I per tant vàrem intentar fer-ho més senzill.

Sempre, jo crec que intentar, o crec que el projecte de llei a aquestes quatre línies que hem marcat, podrien ser les que marcassin el projecte de llei. Cada vegada que intenteu, o que intentem, i dic que intentem el grup, que fiquem més fórmules sé cert que ho farem més complex i al final, quan posem els models a una pàgina avui en dia d'ordinador, veurem que les diferències són molt petites, a no ser, que és el que deia, que

tenguem en compte només població, si només tenim en compte població sí que ens variarà el tema; però després passarà, si tenim en compte població i, a més, hi incloem Palma, sabem tot cap on se n'anirà, i per tant el fons quedarà molt desvirtuat perquè tots els ajuntaments petits i tots els batles no hi estaran gens d'acord.

Després s'ha parlat de la fórmula, aquí, de si la participació, clar, el tema del concert i el tema del canvi de model. Jo crec que, que és el que deia abans de la reflexió, crec que el model ho podríem canviar; jo crec que avui en dia hi ha un nou model de finançació autonòmic que ens podria donar també, i és una demanda de la pròpia federació de municipis, de cada vegada atracar-nos també dins el model de participació del model autonòmic. Crec que és l'única solució a la llarga, no sé si tant el tema del concert econòmic, del que sí estic segur és que si canvia el model, també haurà de canviar el model de la participació dels ajuntaments dins el que són els ingressos de l'Estat. Això és igual, podem pactar a un moment determinat que hi ha tanta finançació que va per als ajuntaments i aquesta finançació o aquesta participació no està lligada als ajuntaments de l'Estat si no estan lligats a les comunitats autònomes, me pareixeria possible i me pareixeria viable, i a més me pareixeria fins i tot millor, perquè la negociació seria més senzilla. Sempre la negociació seria més senzilla entre comunitats autònomes i ajuntaments perquè ara es fa molt difícil de vegades, és a dir, en aquests moments, el quinquenni que es va firmar, o que fa dos dies que es va firmar, a nivell de l'Estat té més dificultats que si ho fèiem en comunitats autònomes.

I per acabar dir que en Tirs Pons deia que els procuradors, és a dir, jo conec també la frase que deien al principi de la democràcia que els diputats i parlamentaris érem "*los conseqüidores*" de temes; gràcies a la democràcia i gràcies a la descentralització això ha anat canviant i crec que de cada vegada ha de canviar més. És a dir, les comunitats autònomes, en aquell cas eren les províncies, les comunitats autònomes no som "*conseqüidores*", sinó que tenim uns drets i aquests drets, i els ajuntaments tenen uns drets i aquests drets han de ser respectats per les normes i s'han de posar normes que facin que els ajuntaments puguin tenir finançació per donar els seus serveis; puguin tenir unes competències, que aquestes competències vagin lligades a una finançació adequada i puguin donar aquests serveis. I jo també crec que els ajuntaments han de tenir la capacitat per poder posar els seus impostos i han de ser responsables de la seva pressió fiscal, perquè clar, això també és cert, hi ha ajuntaments que tenen més capacitat financera perquè ells també als ciutadans els fan entendre millor que la seva pressió fiscal redunda en benefici d'ells. Per tant, no és igual un municipi que té més pressió fiscal i que aquest municipi que té més pressió fiscal pot donar més serveis, aquest municipi ha de sortir beneficiat i s'ha de tenir en compte aquest municipi a l'hora de la finançació. Per què? Perquè aquests municipis ja fan un sacrifici els seus ciutadans per aquell conjunt de serveis que, de vegades, en tenen més que un altre municipi.

Però això va lligat un poc amb el que deia de la pressió fiscal, que això sí que és cert, no és cert en el nostre cas, la

pressió fiscal no significava res, damunt 1.000 milions de pessetes no significava. Sí que és cert que pot significar amb l'altre, però en el nostre cas no significava res.

I bé, i no sé si he donat resposta a tot el que se m'ha plantejat, però jo crec que durant un any o durant uns quants mesos la ponència ha estat debatent aquest tema, nosaltres hem intentat donar una solució a un moment determinat perquè els 1.000 milions no se n'anassin a superàvit. Crec que els ajuntaments, uns més o uns manco, han tingut aquesta finançació que algun ja no creia que li pogués arribar, nosaltres sí que volfem complir això. I el que esperam ara és que, el més ràpidament possible, el Parlament i els grups parlamentaris ens posàssim d'acord amb uns paràmetres mínims, jo crec que com més paràmetres fiquem, és la meua opinió, més difícil serà que arribem a acords; jo segueisc pensant que l'Ajuntament de Palma l'hem de separar, i ho dic perquè després el podem trobar a través de la llei de grans ciutats o a través d'una llei de capitalitat, en això també ens hem de posar d'acord, però crec que ho podem trobar per aquí i podem trobar la finançació que aquí, vull dir amb això que no podem fer una llei de capitalitat sense tenir en compte també el que pugui pensar l'Estat amb la llei de grans ciutats i el que pugui tenir l'Estat en relació amb la finançació d'aquestes competències, d'aquestes dotacions de les grans ciutats, perquè en grans ciutats hi pot haver competències que avui en dia també poden ser dels ajuntaments i hi ha d'haver un acord entre tots. Però, separant això, crec que podríem fer, i hem d'anar construint un nou model que sempre, no serà a satisfacció de tots, però millorarà al final el que hem de donar als ciutadans, que és qualitat en els serveis. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Torn de rèplica? Sí, Sr. Rotger, té la paraula pel Partit Popular.

EL SR. ROTGER I LLABRÉS:

Gràcies, Sr. President. Bé, la veritat és que m'ha agradat escoltar els diferents portaveus i en una cosa coincidim i és que hi ha d'haver, fruit de la reflexió, del seny, un gran consens, no tan sols per si es canvia un govern de la comunitat autònoma, sinó que els governs es canvien per tot, a la comunitat autònoma, als consells, als ajuntaments, i jo crec que aquí tenir una altra visió és perdre perspectiva del que és el futur d'aquest país nostre. Per tant, aquí hi ha d'haver una entesa, és complexa la distribució d'aquest fons. Jo estic ben segur que quan el conseller diu que han fet diferents regles de tres, per veure com i de quina manera es podia finançar aquest fons o de distribuir, més que finançar, distribuir, doncs al final podem posar molts de criteris i caiem, més o manco, allà mateix. Nosaltres també, des de la nostra formació, ho hem estudiat i li he de dir que coincidim en aquest punt, podríem anar a matisar.

Hi ha un altre tema, ja per aprofitar aquesta compareixença, per posar damunt la taula i per reflexionar de cara al futur, una cosa que ha esmentat el Sr. Alorda, i és definir clarament quines són les competències que hem de tenir els ajuntaments, això és bàsic. També, així com ara el Ministeri de Sanitat vol crear i vol

posar en marxa una llei de cohesió i de qualitat dels serveis, jo crec que també és una cosa que des de la comunitat ho podem mirar, que tots els ciutadans, estiguin allà on estiguin, almanco tinguin els serveis bàsics, una cosa que també ha esmentat el Sr. Tirs Pons, i la veritat que jo crec que tots hi hem d'estar d'acord en aquest tema.

Però sí, jo li voldria dir dues coses al Sr. Garcías, tornant al que ja al principi li havia demanat. Primera, els desitjos són els desitjos, però no s'han de convertir en obligació; a tots ens agradaria tenir una sola federació, però bé, no ens resti sobirania ni independència als ajuntaments, als municipis, nosaltres hem de tenir capacitat, com ens passa als municipis que tenim vuit, nou, deu, onze de tercera edat, doncs quasi totes les trobam sobredimensionades, però tothom avui té dret a crear i a muntar una associació. Bé, doncs nosaltres veim aquí altres comunitats autònomes, com és Catalunya, que, si mal no record, hi ha més d'una federació, i jo no crec que s'hagi de discriminar, jo crec que hem de fer feina tots en el sentit que hem d'anar units, i en això hi estic d'acord. Ara, si aquí hi ha hagut municipis que han sortit de la FELIB, doncs els seus motius tendran i són lícits. No li agradaran a vostè, a mi no m'agraden, a mi no m'agraden perquè crec que el municipalisme passa sobretot per tots estar units i fer un front comú defensant els interessos municipalistes, no partidistes; però bé, no ens resti capacitat.

Per tant, jo crec que de les coses que hem de fer feina és en aquesta, que jo, fins i tot, som més partidari del que ha dit el Sr. Alorda, que les federacions, que fins ara no havien rebut com aquell que diu ajudes d'aquest fons de cooperació perquè no existia, doncs que es faci o tots moros o tots cristians, com es diu aquí vulgarment, per tant el que no es pot fer és discriminar. Això, per a mi, Sr. García, és discriminar, que es doni a la FELIB i no es doni a l'AMIB.

I en relació amb l'Ajuntament de Palma, doncs jo crec que en el que s'ha de fer feina és per donar una solució a aquest important municipi, que es posi en marxa aquesta llei de capitalitat. I el que sí m'agradaria, així com estic també totalment d'acord que als que més hem d'ajudar és als municipis petits, n'estic convençudíssim, a més, per poc que coneguem la situació d'ells, doncs no podríem parlar de solidaritat si no pensàssim amb els municipis petits, però també creim que hem de ser suficient intel·ligents tots i responsables per cercar una solució, consensuada amb totes les formacions polítiques, a Palma, que té una gran pressió de tots els ciutadans de Mallorca, i en segons quins casos, fins i tot de les Illes Balears pel tema dels serveis centralitzats. I en això, doncs, m'agradaria que avançàssim.

Què més li he de dir? Hem vist com hi ha hagut una primera descentralització del Govern central cap a les comunitats autònomes, ho veim aquí, de cada vegada tenim; no té res a veure, basta mirar els pressuposts d'aquesta comunitat amb els que eren de fa tres anys, nou sistema de finançació, transferència de competències i ara, òbviament, ens fa falta aquesta segona descentralització. I aquí, doncs, hem d'anar a aquest pacte local, que hi ha d'intervenir sense cap dubte el Govern central, però també les comunitats autònomes, perquè

si no mai no ens arribarà als ajuntaments, mai no arribarà als municipis aquesta finançació que tots desitjam. Per tant, i enmig hi tenim els consells insulars. Per tant, jo crec que fa falta una gran entesa perquè, primer, sapiguem definir clarament quines són les competències que ha de tenir cadascun i a partir d'aquí cercar la finançació per a tothom.

Jo només li he de dir el que he dit al principi, el nostre grup parlamentari l'únic que lamenta és que hagin tardat dos anys amb aquest fons de cooperació, que no haguem arribat, però agraïm a aquest govern l'esforç que ha fet, perquè, com també ha dit el Sr. Ramon, ja no tornarem enrera, per tant, a partir d'aquí, anirem avançant sense cap dubte. I bé, l'únic que m'agradaria és que vostès recapacitassin, que no es discriminàs ningú, en aquest cas, segons la nostra formació política és l'únic punt de discrepància important, perquè per la resta, podem coincidir un poquet amb tots els altres grups parlamentaris perquè, en definitiva, el que pensam tots és sempre en benefici dels municipis i en benefici dels ciutadans. Però en aquest tema, sí, Sr. Garcías, crec que hi ha un poquet de partidisme. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. Sí, Sr. Alorda.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. Començaré amb una discrepància cordial amb el Sr. Rotger, malgrat sigui apuntant que coincidim també plenament amb la majoria de les coses que s'han dit, però primera, és que nosaltres el que lamentam és que no hagi vengut no en dos anys, en vint, en vint anys, els darrers vint anys; un matís que supòs que compartim, però vaja, com que el 83, del 83 celebrem l'autonomia.

I una segona cosa, no, no estam d'acord que hi hagi hagut una primera i ara ve la segona, la demostració que no hi ha hagut descentralització, aquesta primera descentralització no ha acabat, és que la segona descentralització que vostè apuntava l'ha de fer l'Estat. És a dir que si l'Estat no descentralitza en administració local el finançament, no hi ha segona descentralització local. Per què? Perquè els doblers segueixen estant allà mateix; si aquesta primera descentralització que vostè diu s'hagués produït, el debat el tendríem aquí, perquè el pastís el tendríem aquí. I aleshores, la comunitat autònoma podria discutir si fa gran ciutat o no fa gran ciutat, hi podria haver unes línies europees, unes línies estatals que ens emmarassin, però la primera descentralització ens permetria que el gran debat local el tenguéssim a les Illes Balears. Idò no, el gran debat local l'hem de tenir a Madrid, perquè és l'únic lloc on es pot decidir si hi ha una segona descentralització o no, *ergo* no n'hi ha hagut de primera encara, vocació que nosaltres tenim evidentment. Tal vegada vostè, tal vegada ja han arribat al final d'un procés, nosaltres començam un procés que ens està costant molt d'encetar però que, evidentment, encara n'estam enrera.

En qualsevol cas, només apuntar, i voldria ser breu perquè se m'indica des de la presidència, però que, efectivament, és

molt important definir les competències i definir els instruments per finançar els ajuntaments. Per què? Ho ha apuntat el Sr. Rotger i nosaltres ho compartim, potser que la comunitat autònoma en aquest moment, el Govern demani que competències en matèria de sanitat, que hauria de dur la Conselleria de Sanitat, les duguin els ajuntaments perquè la conselleria no té prou recursos, mentrestant els donam un fons de cooperació municipal. Aleshores, si el Govern fes el que correspon al Govern, per ventura l'ajuntament tendria un estalvi que no hauria de menester el fons; anam creant uns vincles que les anam complicant, que, nosaltres evidentment saludam, però hauríem d'aclarir.

Si el Pla d'Obres i Serveis es dedica als petits i només als petits i tal vegada no hi entren tots cada any, tal vegada el fons pot ser sobretot de població. Perquè l'altre gran instrument seran els plans d'obres i serveis que faran infraestructures, sobretot per als petits. Mentre tot ho mesclem, serà complicat. I el primer que aixeca una bandera i diu que hi ha una discriminació o que hi ha un problema tots pareix que li han d'anar darrera i crea dificultats de racionalitzar el sistema. Jo crec que la pròxima legislatura, perquè aquesta és molt curta, seria bo que aquest esforç el féssim de reflexió i de racionalització de repartiment de competències i de fórmules de finançament.

Bàsicament això era el que volia dir. Respecte de la federacions, certament s'hauria de reconduir, jo crec que allò bo seria que n'hi hagués una i, en qualsevol cas, no primem les escissions gratuïtes, perquè, malgrat és cert que no s'ha de discriminar, també hem d'anar alerta que no convengui que cada ajuntament creï la seva pròpia federació o que cada partit creï la seva pròpia federació, perquè si primam les escissions, si primam les diferències, bé, tothom s'apuntarà allà surtin més bé els números. Per tant, d'alguna manera un cert criteri d'intentar reconduir cap a la unitat en què sigui amb una pressió de doblers darrera, crec que al final també dóna ajuda i suport cap tornar a la racionalitat. En qualsevol cas, no hauria de ser per això, hauria de ser perquè ens arribàssim a trobar i hi hagués un lloc on amb discrepàncies de contingut de cada ajuntament i de cada filosofia política que, evidentment, Déu ens guard de pensar que tothom ha de pensar el mateix, però que sí que poguéssim coincidir amb un organisme de tall municipalista que crec que aquí sí que seria positiu que així fos. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Alorda. Sr. Conseller, en torn de contrarèplica, té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER DE PRESIDÈNCIA (Antoni Garcías i Coll):

Sí, molt breument, però és que Antoni Alorda m'ha fet pensar en unes quantes reflexions més, i una que seria molt fàcil edificar, com a reflexió, és a dir, si avui en dia el fet de la capacitat de què, el que és la quantitat de participació, els 4, 5, bilions, no ho record en aquest moment, que són pressuposts generals de l'Estat, que és la participació dels ingressos, que

això es repartís dins el que és la participació que nosaltres tenim, amb el que són, pujant-nos els nostres ingressos del que són IVA i el que és IRPF, aquí ho tendríem molt més fàcil discutir-ho; és a dir que aquest percentatge se'ns donàs i ja estaria, entre nosaltres ho discutiríem. Bastaria i, a més, seria molt més fàcil, perquè, a més, si nosaltres incrementam més IVA més beneficiats sortirien els ajuntaments. És a dir, el sistema és molt fàcil, jo quan ho deia abans, seria molt fàcil fer-ho, clar, amb una compensació la que vulgui, això pot passar a Andalusia, pot passar, sense anar fins i tot a la proposta, pel Sr. Alorda, que és l'ideal, aquesta per a nosaltres ja als ajuntaments ens aniria molt bé, ja no estic dient el Govern de les Illes Balears, sinó als ajuntaments, perquè, a més, els ajuntaments faríem un cos perquè no ens posassin clàusules de suficiència com ens han posat ara, que ens han agafat 20.000 milions de pessetes amb una clàusula de suficiència; tots ens sentiríem solidaris i tant si fossin del PP o els que fossin, dirien: aquests 20.000 milions de pessetes són nostres perquè d'aquests 20.000 milions de pessetes n'hem de jugar un poc tots.

Per tant, crec que això seria una fórmula de futur, que crec que s'haurà de plantejar perquè el sistema en aquest moment no és, crec, l'adequat. Però bé, això és reflexionar per reflexionar, però crec que és bo perquè la fórmula que hi ha en aquests moments és una fórmula del Llibre Blanc, que es va presentar al Senat en el 93, 94, quan jo era allà, i jo ja veia que aquesta fórmula podia ser la vàlida anant-se desenvolupant en el temps, i és la que es va copiant perquè no n'hi d'altra. És a dir, això són fórmules matemàtiques i és molt difícil intentar que siguin justes per a tothom i per tant és molt difícil. Aquesta seria una fórmula amb la qual nosaltres ens sentiríem molt més partícips i tot.

Però el que no puc acceptar és que es digui discriminatori el que estam fent amb la federació, no ho puc acceptar. I a més no puc acceptar una altra cosa, a partir de dia 25 de maig en parlarem; jo estic segur que a partir de 25 de maig no serà discriminatori, perquè haurà desaparegut la fórmula AMIB, estic segur, tan segur com nom Antoni en aquests moments, és a dir, li puc dir, tan segur com nom Antoni estic segur que haurà desaparegut. Per tant, escolti, per què? Perquè si d'això s'estàs segur, l'Ajuntament de Palma hauria renunciat a estar dins la Federació Espanyola de Municipis, se n'hauria anat; per què no s'ho va plantejar i no se'n va anar? Perquè, clar, perquè se sabia que era una cosa d'anar per casa, una fórmula que podia servir des d'una òptica purament partidista, però no era la fórmula ideal per defensar els interessos del que podíem dir i del que era una federació de municipis. Per tant, com que això no era la fórmula ideal que es va plantejar, jo no crec que la nostra sigui la discriminatòria, la nostra és la que ha seguit els paràmetres ideals.

I l'exemple que m'ha posat el Sr. Rotger crec que també ens ho hauríem d'estudiar tots els partits que formam aquí; que hi hagi nou associacions a un poble i totes aquestes nou associacions sigui perquè un dia en *fulano* o en *mengano* es discuteixen i es crea una nova associació i li donem cobertura des d'un lloc o l'altre, crec que és un disbarat, perquè els recursos són escassos i en aquest cas no utilitzam bé els

recursos públics. I crec que també estarà d'acord amb jo, i per tant això crec que també qualche dia hauríem tots de plantejar-nos perquè és molt bo de fer, dos o tres es discuteixen, adéu, jo me'n vaig i en creï una altra, i vaig a cercar a veure qui me dona suport, independentment després de qui vota, tots ens creim que ens poden votar, però tot passa així. Per tant, no és bo això, crec que també pel que anam a fer i pel que voldríem fer, perquè a cada poble hi hauria d'haver una associació de tercera edat potent, una associació de tercera edat que fos la representativa, que fos la que s'entengués amb l'ajuntament i crec que això hauria de ser el que hauríem de voler i hauríem de desitjar tots, i crec que amb això vostè hi està totalment d'acord.

I el pacte local. Jo aquesta legislatura m'ho he plantejat unes quantes vegades, a més, m'agrada, a veure com plantejam el pacte local. Hi ha molts de documents i n'he llegit molts que han sortit de diferents comunitats autònomes, però sempre són buits, al final són paraules buides que no veig que siguin capaços del que volíem i del que estàvem parlant. Quines són les competències que passam als ajuntaments? Quines són les que es queda la comunitat autònoma? Quines són les que han de passar, en aquest cas, als consells? Això no hi ha, ni cap comunitat autònoma, sense consells, no han estat capaços de fer-ho; fan grans paraules, el darrer el pacte local de Castella i Lleó que m'ho he llegit en profunditat, però a l'hora d'aprofundir no hi ha res més darrera. Jo crec que és hora de passar de les grans paraules als fets. Però per què passa això? Perquè mentre no siguem capaços que hi hagi un gran pacte local a nivell del que puguin ser totes aquestes competències que ara té l'Estat i que és l'Estat que les pot exercir i que les exerceix serà molt difícil que ho facem. Jo crec que seria més fàcil, si ens les passassin a nosaltres, després nosaltres posar-nos d'acord totes les comunitats autònomes seria molt més fàcil.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, li he de demanar que vagi acabant.

EL SR. CONSELLER DE PRESIDÈNCIA (Antoni Garcias i Coll):

I, perdoni, el president em lleva la paraula, però troba que hem d'acabar i té raó. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies. Abans d'aixecar la sessió, perquè s'ha esgotat l'ordre del dia, en nom de la Mesa vull agrair a tots els diputats, consellers i altres alts càrrecs, i per suposat als lletrats, la col·laboració que han tengut amb la Comissió d'Hisenda i Pressupostos durant tota la legislatura, i jo personalment, com que ja no tornaré per aquí, vull posar-me a la seva disposició per si, en el meu nou estat, en algun moment els puc dar servei, sàpiguen que estaré sempre a la disposició de tots els companys que durant 24 anys he trobat per aquí.

Moltes gràcies i s'aixeca la sessió.

(Aplaudiments).

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	12 euros.
Sis mesos	6 euros.
Tres mesos	3 euros.
Preu de l'exemplar	0,60 euros.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 8
07001 PALMA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma